

Με την παρουσία μου για 45 (!) χρόνια στο χώρο του Σχολικού Συγκροτήματος επί της Λεωφ. Κηφισίας με τη μαθητική ιδιότητα, άλλοτε, και την ιδιότητα της μάχιμης εκπαιδευτικού, αργότερα επιθυμώ να μοιραστώ αναμνήσεις και εμπειρίες που είχα την ευλογία να σημαδέψουν τη ζωή και τη μνήμη μου.

Ας αναφερθώ λίγο στα ιστορικά του κτηρίου:

Η απόφαση για δημιουργία Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης- Γυμνασίου στα Βόρεια Προάστια συνέβη επί Υπουργού Παιδείας Ιωάννου Τσιριμώκου το 1925 και το Μαρούσι προτιμήθηκε σαν τοποθεσία να κτισθούν σχολικά κτήρια, από την Κηφισιά, λόγω της καταλληλότερης τοποθεσίας και για το γεγονός ότι ήταν προσφορότερη επικοινωνία με το κέντρο της Αθήνας.

Το Σχολικό συγκρότημα χτίστηκε το 1928. Περιλάμβανε δύο κτίρια Δημοτικών Σχολείων με τα προαύλιά τους, βοηθητικούς χώρους για την στέγαση του επιστάτη. Υπαίθριες βρύσεις, τουαλέτες για τους μαθητές και χώρους όπου τα Σαββατοκύριακα θα φιλοξενούσαν δράσεις ομάδων και Συλλόγων. Το εμβληματικό κτίριο του Γυμνασίου Αμαρουσίου, όπως ονομαζόταν, κτισμένο στο σύνολο του από πέτρα 90 χ 90 c/m επέτρεπε στο κτίριο να είναι δροσερό το καλοκαίρι και να μην κρυώνει εύκολα το χειμώνα. Το σχολικό αυτό κτίριο εκτός από της χώρους που αναφέραμε και στα άλλα κτίρια διέθετε επιπλέον ένα μεγάλο Υπόστεγο – Γυμναστήριο στην μεσοτοιχία με τα Δημοτικά και διέθετε όλα τα απαραίτητα όργανα για τα μάθημα της Φυσικής Αγωγής. – Όσα τότε ήταν κατάλληλα – πολύζυγά, μονόζυγα, εφαλτήρια, στρώματα, λάστιχα αλλά και στο προαύλιό του υπήρχαν φιλέ του βόλεϊ και μπασκέτες για τα ομαδικά αθλήματα αλλά και σκάμμα για την άθληση του στίβου. Ένα προαύλιο πρότυπο, μοναδικής αισθητικής και ακόμα και σήμερα με τις αναβαθμίσεις που κατά καιρούς έχει δεχθεί κάλυπτε και καλύπτει τις ανάγκες και το πιο απαιτητικού μαθητή.

Στα σχολικά αυτά τα κτίρια θήτευσαν φωτισμένοι δάσκαλοι και καθηγητές, αυστηροί στο ήθος, εγκρατείς την συμπεριφορά τους, ταπεινοί όπως, άλλωστε και η κοινωνία του Αμαρουσίου κατά τις 10ετίες 50', 60', 70', έσκυβαν με αγάπη πάνω από τους μαθητές τους πάντα με σεβασμό στην τρυφερή ηλικία τους με πλούσιο συναίσθημα.

Με τα λίγα εποπτικά ή αλλά μέσα της εποχής που διέθεταν οργάνωναν τη διδασκαλία τους με υπευθυνότητα, μας μετέδιδαν την γνώση, μας ενέπνεαν και διέγειραν το πατριωτικό μας συναίσθημα.

Προσωπικότητες διακεκριμένες στην μικρή, τότε, Πόλη μας Επώνυμοι στην Κοινωνία μας, έχαιραν σεβασμού και εκτίμησης.

Να θυμηθώ τους δασκάλους μας: Σχοινάς, Παπαδόπουλος, Αϊβαλιώτης, Γκότσης κι άλλοι. Αλλά και οι καθηγητές του Γυμνασίου ήσαν οι πνευματικοί ταγοί μας, μας οδήγησαν στον κόσμο της εξειδικευμένης γνώσης με υπομονή, ενθάρρυναν τις προσπάθειες μας, ήσαν διακριτικά δίπλα μας, μέντορες! Πολλά τα ονόματα που κρατώ στη μνήμη μου: Παπανίκος, Αλεξανδροπούλου, Παπά, Στασινοπούλου, Μελισσηνός, Δοϊτσίνης, Παπαοικονόμου, Καπετανάκου και άλλοι.

Ιδιαίτερα θα σταθώ στον ΚΑΘΗΓΗΤΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΥΜΜΑΘΗΤΡΙΩΝ ΜΟΥ στην τάξη, τον κύριο Δημήτρη Μάσουρη. Καθηγητής μας από την Α΄ τάξη του Γυμνασίου μέχρι και την τότε Ε΄ τάξη στα φιλολογικά μαθήματα.

Δε μας δίδαξε μόνο την αρχαιογνωσία, μας οδήγησε τα βήματα στη συστηματική μελέτη, μας δίδαξε αγάπη για το αντικείμενο, μας έδειξε το δρόμο της αληθινής και σε βάθος γνώσης και κυρίως το δρόμο του αυτοσεβασμού και σοβαρότητας.

Προσωπικά ο άνθρωπος αυτό σημάδεψε, θα έλεγα, την πορεία μου ως Φιλολόγου αφού το παράδειγμά του ακολούθησα σε όλη την πορεία της καριέρας μου. Ήταν πάντα ένας φωτεινός φάρος για τις δυσκολίες μου και να θυμηθώ εδώ το Μεγ. Αλέξανδρο τι είχε πει για το δάσκαλό του Αριστοτέλη “Στους γονείς μου οφείλω το ζην, στο δάσκαλο μου οφείλω το ΕΥ ΖΗΝ” -Υποκλίνομαι Ενώπιόν του ΠΑΝΤΑ.....

Τα μαθήματα τότε στην τάξη είχαν κλίμα ΣΕΜΙΝΑΡΙΟΥ.

Σεβασμός στο δάσκαλο, θαυμασμός στις ικανότητες του, πίστη στην αυθεντία του. Η ησυχία διεκόπτετο κατά την διάρκεια μόνο για το απαραίτητο παιδαγωγικό διάλειμμα. Ακολουθούσε συστηματική μελέτη στο σπίτι με εκτέλεση απαιτητικών εργασιών ερευνητικής διαστάσεως και την επομένη η διαδραστική συμμετοχή μας στην παράδοση της επόμενης ενότητας είχε το χαρακτήρα ΕΝΤΟΝΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΥΓΕΝΟΥΣ ΑΜΙΛΛΑΣ.

Το Γυμνάσιο αρχικά λειτουργούσε ως Γυμνάσιο Αμαρουσίου και κάλυπτε ανάγκες μαθητείας ακόμη κι από Βορειότερες περιοχές από τη συγκοινωνία τότε Νο 27 Πειραιάς – Δροσιά έφερνε μαθητές από το Μπογιάτι – σήμερα Άνοιξη ή και τον Άγιο Στέφανο. Γι' αυτό και υπάρχει η στάση λεωφορείων ακριβώς απ' έξω και απέναντι στο Κτήμα Συγγρού.

Πάντα το Σχολείο γι' αυτό το χαρούμενο και πολύβουο μελίσσι ήταν "ΧΩΡΟΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΑΘΩΟΤΗΤΑΣ Κ' ΧΑΡΑΣ".

Το κτίριο του Γυμνασίου μας γνώρισε και κακές εποχές αφού κατά την Γερμανική κατοχή επιτάχτηκε και μετατράπηκε σε Νοσοκομείο.

Όταν επαναλειτούργησε με την επάρκεια των χωρών που διέθετε λειτούργησε έως το 1964 ως Μεικτό Σχολείο. Έπειτα χωρίστηκε σε ΑΡΡΕΝΩΝ και ΘΗΛΕΩΝ και όσο το σχέδιο πόλεως επεκτείνετο, δημιουργήθηκαν ανάγκες δημιουργίας και άλλων Σχολικών Μονάδων σε περιφερειακές περιοχές. Με τη μεταρρύθμιση Παπανούτσου θεσμοθετήθηκε η 9ετής Εκπαίδευση ως υποχρεωτική και έτσι, αφού χωρίστηκε το Γυμνάσιο Ζετές και το Λύκειο Ζετές, οι χώροι δεν επαρκούσαν. Το 1972 πάνω από το Υπόστεγο που έχουμε προαναφέρει χτίστηκε το Γυμνάσιο με 9 αίθουσες και στο ισόγειο δημιουργήθηκε η αίθουσα πολλαπλών χρήσεων που φιλοξενεί έκτοτε Σχολικές αλλά και εκδηλώσεις Συλλόγων και Φορέων.

Στις λιακάδες ακουγόταν στο προαύλιο δια βοής το αίτημα για “εκδρομή” και οι περίπατοι στο κτήμα Συγγρού είναι αξέχαστοι. Σήμερα, δυστυχώς, οι προγραμματισμένες εκπαιδευτικές εξορμήσεις αφαίρεσαν από τους μαθητές την έκπληξη όπως και το: “αύριο έχουμε τα ίδια γιατί πήγαμε εκδρομή”.

Το Μαρούσι ήταν αραιοκατοικημένο – τα σπίτια ήταν μονοκατοικίες, ο χειμώνας δυνατός, το χιόνι πολύ, περπατώντας φτάναμε από όλα τα στενά στο Σχολείο. Ο Δήμος διέθετε λιγοστά χρήματα, θέρμανση ήταν ανύπαρκτη ή σπάνια!!

Στις τάξεις σε θρανία ξύλινα οι μαθητές κάθονταν 3 –3, 40 ή 50 μαθητές στις τάξεις τα παλαιά παράθυρα “έμπαζαν κρύο” διαρκώς και αν αναπνοή μας έκανε άοκνη προσπάθεια να θαμπώνει τα παράθυρα.....

Διαμαρτυρία καμιά απαιτήσεις ελάχιστες γιατί ήταν το **ΣΧΟΛΕΙΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΑΣ** .

Τόσο τα χρόνια που υπηρέτησα ως καθηγήτρια στο Γυμνάσιο και Υποδιευθύντρια όσο και στα χρόνια της θητείας μου ως Διευθύντρια στο 1^ο ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ η καθημερινότητα κυλούσε ήρεμα με επίκεντρο το παιδαγωγικό έργο ολημερίς και ό,τι μικροπρόβλημα προέκυπταν πάντα βρισκόταν λύση με αγάπη και κατανόηση.

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΗΤΑΝ ΓΙΑ ΜΕΝΑ ΜΙΑ ΧΑΡΑ ΜΕΓΑΛΗΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

Χαρούμενα ξεκινούσε η μέρα με πρωϊνή συγκέντρωση και προσευχή και παρά τα αυστηρά όρια και κανόνες που θέταμε ή τις ποινές για παραβατικές συμπεριφορές η ημέρα τελείωνε πάλι με χαρά!!

Μία αξιοσημείωτη και σπουδαία δράση μας κατά τη θητεία μου στην Διεύθυνση του Λυκείου αξίζει να αναφερθεί εδώ.

Καταφέραμε, με πολύ σεβασμό στην Ιστορία του Σχολείου και της Πόλης μας, να ολοκληρώσουμε μία προσπάθεια, προσφοράς στην

κοινωνία του Αμαρουσίου από την κοιτίδα της εκπαίδευσης των παιδιών της.

Βρήκαμε σκόρπια περίπου 60 βιβλία με ιστορικό αρχειακό περιεχόμενο από το 1890 που παρουσίαζαν αξιοσημείωτες αλλοιώσεις στο χαρτί που με την πάροδο του χρόνου θα καταστρεφόταν ολοκληρωτικά.

Αποφασίσαμε να συντηρήσουμε αυτό το -ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ- χτυπήσαμε πόρτες οργανισμών και ειδικών εργαστηρίων για την συντήρηση Αρχείων και καταλήξαμε σε συμφωνία με το ΤΕΙ τμήμα συντήρησης Αρχείων και Έργων Τέχνης υπό την εποπτεία του καθηγητή κ. Χούλη όπου με το αντίτιμο των 40.000 € σε πρώτη φάση ανέλαβαν την περαίωση του έργου. Αφού αριθμήθηκαν οι τόμοι και υπεγράφησαν σχετικά πρωτόκολλα παράδοσης και παραλαβής, μετά την πάροδο ενός (1) χρόνου άρχισαν να έρχονται συντηρημένοι οι τόμοι. Κατά ομάδες περιεχομένου είχαμε επιλέξει να διακρίνονται με ξεχωριστό χρώμα στο δέσιμο τους.

Όταν ολοκληρώθηκε η παραλαβή και ολοκληρώθηκε το έργο με τη συμβολή της Σχολικής Επιτροπής του Λυκείου τότε, διά της Προέδρου κ. Παναγ. Μάλαμα και του Συλλόγου Γονέων διά του Προέδρου, αείμνηστου Μιχάλη Μπάρλα, η συγκίνηση ήταν μεγάλη αφού το έργο αυτό θα αποτελούσε ορόσημο μνήμης και σεβασμού στην μαθητιώσα νεολαία της πόλης μας.

Με την συμπαράσταση του τότε Υποδιευθυντή κ. Κασσωτάκη και του καθηγητή, τότε, νυν Υποδιευθυντή Κ. Φουρνάρη αποφασίσαμε να τοποθετήσουμε το Αρχείο σε ειδική σιδερένια προθήκη με τζάμι αμμοβολής για λόγους αισθητικούς και ιδιαίτερης μεταχείρισης που θα φιλοξενείτο στο Γραφείο του Διευθυντή για ασφάλεια και αποφυγή διαφόρων βανδαλισμών.

Τα εγκαίνια έγιναν την 1 Νοεμβρίου 2010 παρόντος του τότε Δημάρχου κυρίου Πατούλη και με το κόψιμο της κορδέλας το Ιστορικό Αρχείο παραδόθηκε στην Κοινωνία και τους Ερευνητές.

Δυστυχώς η μετακίνησή μου στο 1^ο Λύκειο Πεύκης δε μου επέτρεψε να αποτελειώσουμε το έργο!! Αλλά και η διάδοχη διευθυντική θητεία δεν αξιολόγησε επαρκώς το εγχείρημα!!

Στην προθήκη αυτή υπήρχαν “τα Άγια των Αγίων” για τους Μαρουσιώτες και στο εξής άρχισε να φιλοξενεί οτιδήποτε άλλο εκτός του περιεχομένου του αρχείου.

Αλλοιώθηκε ο σκοπός της ύπαρξης – με πολλή λύπη ομιλώ – και καταργήθηκε το δικαίωμα της επισκεψιμότητας!

Σιγά – σιγά υποτιμήθηκε το έργο, ξεχάστηκε η προσπάθεια..... και το Αρχείο δε βρίσκεται πια εκεί που “πρώριστο” να υπάρχει.

Οι διευθυντές έρχονται και παρέρχονται! Ο καθένας μπορεί να αφήσει το αποτύπωμά του με θετικό ή αρνητικό πρόσημο στην παιδαγωγική και διοικητική προσφορά και η κοινωνία και ο χρόνος θα αξιολογήσει το έργο του! Όμως όπου κι αν θητεύει κάνεις ΟΦΕΙΛΕΙ ΝΑ ΡΩΤΑ και να ΠΛΗΡΟΦΟΡΕΙΤΑΙ για την ιστορία του Σχολείου στο οποίο υπηρετεί.

Γιατί η Ιστορία του 100 χρόνου Σχολείου μας, παραμένει ζωντανή μέσα από το έμψυχο υλικό και τις δράσεις του διαχρονικά αλλά αυτή η ιστορία έχει καταγραφεί και στο Ιστορικό Αρχείο που σιωπηλά κι αθόρυβα παραμένει ο αδιάψευστος μάρτυρας της.

-Έκκλησή μου να επανατοποθετηθούν οι τόμοι του Ιστορικού Αρχείου εκεί που αρχικά τοποθετήθηκαν.